

Кад год набасам на неки текст са Е – НОВИНА, који потписује њихов чувени колумниста, присјетим се Маркиза де Сада. Није то само 365 дана Содоме и Гоморе, него много, много више. Траје то од кад надахнути рокер пише колумне. Све се своди на злостављање. Док пише о злостављању муслимана у прошлом рату, осветничко перо и неимар субверзивне, подземне мисли, ментално злоставља Србе. Садомазохизам за почетнике. Садистичког иживљавања има на претек, а мазохизам је у томе што острашћено перо упорно годинама живи са народом који има „геноцидне намере“ и чији су „фашистички корени“ зготовили геноцид. Отворено смо друштво, свако може слободно да се креће и да иде тамо гдје мисли да ће се осјећати добро. Али не, он остаје овдје да се самомучи.

Без обзира на килаво љето, оно мало Срба што има вишка пара одлази на море. И док се малограђански менталитет сели на Средоземље, бунтовни колумниста, распамећен због српске равнодушности спрам злочина, демонстративно и театарно, телепортира се главом и брадом на стратиште. Јули мјесец је као створен за виктимизацију. Добра прилика за политиканте свакојаке феле да се окористе инструментализацијом патње и наративизацијом туђе невоље.

Ако при томе падну неки ћевапчићи, пуњене паприке, и неизбјежна телетина, куд ћеш боље? Док се несташни стомак суочава са пивом и телећом чорбом, одговорна глава се суочава са прошлошћу. Тема је меморијална. Злочини „крволока“ Ратка Младића и његових „распомамљених четника“. Колумниста се ужасава малограђанштине, али ово чаврљање о злочинима уз телећу чорбу и ћевапе подсјећа на малограђане. На оне што у сигурности дома свога уз недјељни ручак читају црне хронике. За апетит и пробувају добро дође мало страве и ужаса. Те тако и друштво на теферичу. Срби су на јеловнику. Апетити су порасли док их владајући тријумвират набија на евроатлански колац.

Са Луковићем на теферичу

Пише: Раденко Тошић
недеља, 21 јул 2013 13:21

